DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 26 oktober 2006 *

I mål C-68/05 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 11 februari 2005,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, med säte i Breda (Nederländerna), företrätt av M. Slotboom och N.J. Helder, advocaten,

sökande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis, i egenskap av ombud, biträdd av F. Tuytschaever, advocaat, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: nederländska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna J.N. Cunha Rodrigues och M. Ilešič (referent),

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: förste handläggaren M.M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 23 mars 2006,

och efter att den 16 maj 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Koninklijke Coöperatie Cosun UA (nedan kallat Cosun) yrkar i sitt överklagande ogiltigförklaring av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts (femte avdelningen) dom av den 7 december 2004 i mål T-240/02, Koninklijke Coöperatie Cosun mot kommissionen (REG 2004, s. II-4237) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken rätten hade ogillat Cosuns talan om ogiltigförklaring av Europeiska gemenskapernas kommissions beslut REM 19/01 — även känt under numret K (2002) 1580 slutlig — av den 2 maj 2002 (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

Den gemensamma organisationen av marknaden för socker

2 Rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 305/91 av den 4 februari 1991 (EGT L 37, s. 1) (nedan kallad grundförordningen), har till syfte att inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker, bibehålla nödvändiga garantier vad gäller sysselsättning och levnadsstandard för dem som tillverkar basprodukter, såsom sockertillverkare inom Europeiska gemenskapen, och att säkerställa att konsumenterna har tillgång till socker till rimliga priser, genom att stabilisera marknaden för socker.

3 I förordningen regleras i detta syfte produktion, import och export av socker. I förordningen föreskrivs särskilt ett system med produktionskvotering som, enligt femtonde skälet, utgör ett medel att garantera producenterna gemenskapspriser och avsättning för sin produktion.

4 Inom ramen för detta system med produktionskvotering fastställs det i artikel 24 i grundförordningen för varje regleringsår (närmare bestämt för tiden mellan den 1 juli ett år och den 30 juni påföljande år) baskvoter för A-socker och B-socker, som det ankommer på varje medlemsstat att fördela mellan de sockerproducenter som finns i landet. Sockerproducentföretagen tilldelas på så sätt en A-kvot och en B-kvot för varje regleringsår. Allt socker som produceras utöver A- och B-kvoterna benämns C-socker eller socker utöver kvoten.

5 C-sockret omfattas varken av prisstödssystemet eller av exportbidragssystemet. C-sockret får inte heller avsättas på den inre marknaden utan måste alltså avsättas utanför gemenskapen för att säljas på världsmarknaden. I detta hänseende föreskrivs följande i artikel 26 i grundförordningen:

"1. ... C-socker som inte överförs med stöd av bestämmelserna i artikel 27 ... [får] inte avsättas på gemenskapens inre marknad utan måste exporteras i obearbetat skick före den 1 januari efter utgången av det aktuella regleringsåret.

...

3. Närmare tillämpningsföreskrifter till denna artikel skall utfärdas i enlighet med förfarandet i artikel 41.

Dessa bestämmelser skall särskilt innehålla regler om uttagande av en avgift på sådant C-socker ... som avses i punkt 1 och vars export i obearbetat skick inom den fastlagda tiden inte har bevisats före ett visst datum, som skall fastställas."

6 Kommissionens förordning (EEG) nr 2670/81 av den 14 september 1981 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för sockerproduktion utöver kvoten (EGT L 262, s. 14; svensk specialutgåva, område 3, volym 14, s. 11), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 3559/91 av den 6 december 1991 (EGT L 336, s. 26; svensk specialutgåva, område 3, volym 39, s. 192) (nedan kallad förordning nr 2670/81) antogs med stöd av artikel 26.3 i grundförordningen. I nämnda förordning anges under vilka villkor C-socker anses ha exporterats.

7 Artikel 1.1 i denna förordning har följande lydelse:

"Den export som avses i artikel 26.1 i förordning (EEG) nr 1785/81 skall anses ha ägt rum om

a) C-sockret ... har exporterats från den medlemsstat inom vars territorium produktionen ägt rum,

b) den aktuella exportdeklarationen har godkänts i den medlemsstat som avses i a före den 1 januari efter utgången av det regleringsår då C-sockret ... producerades,

c) C-sockret ... har lämnat gemenskapens tullområde senas. 60 dagar efter den 1 januari som anges i b,

d) produkten har exporterats från den medlemsstat som avses i a, utan exportbidrag eller exportavgift ...

Om inte samtliga villkor i första stycket är uppfyllda skall den aktuella kvantiteten C-socker ... bortsett från fall av force majeure, anses ha blivit avsatt på den inre marknaden.

I händelse av force majeure skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat inom vars territorium C-sockret ... producerats vidta de åtgärder som behövs med beaktande av de omständigheter som åberopas av den berörda parten."

8 Enligt tredje skälet i förordning nr 2670/81 är det "[n]är en avgift skall tas ut för produkter som avsätts på den inre marknaden ... nödvändigt att jämställa C-socker ... som inte har exporterats med socker ... importerat från icke-medlemsländer" och "[f]ör att uppnå detta bör avgiften bestämmas med hänsyn till det högsta belopp som tillämpats vad gäller importavgiften för socker ... , under en period som omfattar det regleringsår under vilket sockret ... i fråga har producerats samt de nästföljande sex månaderna, och med hänsyn till en fast avgift som bestämts på grundval av omkostnader för avsättning av socker som har importerats från icke-medlemsländer".

9 I artikel 3 i förordning nr 2670/81 föreskrivs följande:

"1. Den berörda medlemsstaten skall, för de kvantiteter som enligt innebörden i artikel 1.1 har avsatts på den inre marknaden, påföra en avgift som skall vara lika med summan av

a) för C-socker, per 100 kg,

— den högsta importavgift som gäller för 100 kg vitsocker eller, alltefter omständigheterna, råsocker under den period som omfattar det regleringsår under vilket sockret i fråga producerades samt de nästföljande sex månaderna,

och

— 1 [euro],

...

4. När det gäller kvantiteter C-socker ... som före export har förstörts eller skadats utan att kunna återvinnas, under omständigheter som av den behöriga myndigheten i den aktuella medlemsstaten godkänts som ett fall av force majeure, skall motsvarande avgift som avses i punkt 1 inte utkrävas."

Tullagstiftningen

10 I artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1430/79), föreskrivs följande:

"Importtullar får återbetalas eller efterges i särskilda situationer ... till följd av omständigheter vid vilka varken bedrägeri eller uppenbar försumlighet kan tillskrivas den person som det gäller.

De fall där första stycket kan tillämpas samt de förfaranderegler som skall följas i detta syfte skall bestämmas enligt det förfarande som föreskrivs [för antagande av tillämpningsföreskrifter]. Återbetalningen och eftergiften kan förenas med särskilda villkor."

11 I artikel 14 i förordning nr 1430/79 preciseras att bestämmelserna i artikel 13 i denna förordning även är tillämpliga på återbetalning eller eftergift av exporttullar.

12 Enligt artikel 1.2 a i förordning nr 1430/79 skall med importtullar förstås "tullar och avgifter med motsvarande verkan samt jordbruksavgifter och andra avgifter vid import som fastställts inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken eller enligt de särskilda ordningar som enligt artikel 235 i fördraget är tillämpliga på vissa varor som tillverkats genom bearbetning av jordbruksprodukter".

13 Enligt artikel 1.2 b i samma förordning innefattar exporttullar jordbruksavgifter och andra avgifter vid export som fastställts inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken eller enligt de särskilda ordningar som enligt artikel 235 i fördraget är tillämpliga på vissa varor som tillverkats genom bearbetning av jordbruksprodukter.

14 I artikel 4 i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om fastställande av tillämpningsföreskrifter till artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19) görs en uppräkning av särskilda situationer, i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, som anses ha uppstått till följd av omständigheter under vilka varken bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga. Även andra omständigheter kan medföra att det föreligger en sådan särskild situation, men detta skall bedömas från fall till fall och inom ramen för ett förfarande som kräver Europeiska gemenskapernas kommissions medverkan.

Bakgrund

15 Cosun, som är ett kooperativ med säte i Nederländerna, producerade C-socker under regleringsåren 1991/1992 och 1992/1993. År 1993 sålde Cosun ett antal partier C-socker till olika samarbetspartners för export till Kroatien, Slovenien och Marocko.

16 Cosuns samarbetspartners ägnade sig härvid, utan Cosuns vetskap, åt olika bedrägerier, bland annat genom felaktiga stämplingar av T5-dokument, i syfte att styrka att partierna av C-socker hade lämnat gemenskapens territorium.

17 De nederländska myndigheterna inledde en undersökning rörande Cosuns samarbetspartners beteende och underrättade även HPA, vilket är behörig instans i Nederländerna vad gäller bestämmelserna om den gemensamma organisationen av marknaden. Cosun underrättades däremot till en början inte om denna undersökning.

18 HPA begärde genom beslut av den 25 april 1994, vilket ändrats genom beslut av den 13 juni 1994, och med tillämpning av artikel 3 i förordning nr 2670/81, 6 250 856,78 NLG (2 836 515,14 euro) från Cosun, på grund av att detta inte hade styrkt att vissa partier av C-socker hade lämnat gemenskapens territorium.

19 HPA avslog Cosuns begäran om omprövning, varför kooperativet dels överklagade detta avslagsbeslut till College van Beroep voor het bedrijfsleven, dels med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79 begärde eftergift för denna avgift vid HPA.

20 College van Beroep voor het bedrijfsleven begärde genom beslut av den 9 juni 2004 att domstolen skulle meddela förhandsavgörande rörande huruvida grundförordningen och förordning nr 2670/81 var giltiga. Domstolen har i dom denna dag i mål C-284/04, Koninklijke Coöperatie Cosun (REG 2006, s. I-10211), svarat att det vid giltighetsprövningen inte har framkommit någon omständighet som påverkar giltigheten av dessa förordningar.

21 De nederländska myndigheterna vidarebefordrade begäran om eftergift till kommissionen, som var behörig att ta ställning till denna, varvid de angav att de tillstyrkte denna begäran. Kommissionen förklarade i det omtvistade beslutet att denna begäran inte kunde prövas. Cosun väckte då talan om ogiltigförklaring av detta beslut vid förstainstansrätten.

Den överklagade domen

22 Förstainstansrätten ogillade genom den överklagade domen klagandens talan.

23 Klaganden påstod i sin första grund att den avgift som avkrävts klaganden med tillämpning av artikel 3 i förordning nr 2670/81 är en import- eller exporttull, i den mening som avses i artiklarna 1.2 a, b och 13 i förordning nr 1430/79, varför klagandens begäran om återbetalning enligt denna artikel borde ha upptagits till sakprövning.

24 I punkterna 36–38 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att den yrkade avgiften "formellt sett" inte motsvarar någon av det tre typer av import- eller exporttullar som uppräknas i artikel 1.2 a och b i förordning nr 1430/79, på grund av att det varken är fråga om en tull eller en avgift med motsvarande verkan, och det inte är fråga om en jordbruksavgift vid import eller expor "i strikt mening".

25 Klaganden hävdade att en sådan avgift skall anses som en import- eller exporttull, eftersom den har samma syften som en tull, fastställs på grundval av den avgift som tas ut vid import av socker från tredjeland och syftar till att socker som inte omfattas av kvoterna och som inte exporteras skall jämställas med socker som importeras från tredjeland, men förstainstansrätten avfärdade dessa argument i punkterna 40–46 i den överklagade domen.

26 Förstainstansrätten ansåg i huvudsak att en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 inte i strikt mening har samma syften som de importavgifter eller exportbidrag som föreskrivs i den gemensamma organisationen av marknaden för socker och att avgiften vid import av socker från tredjeland endast beaktas när denna avgift fastställs i syfte att ha något att utgå ifrån vid beräkningen av avgiften och att denna omständighet inte har sin grund i en önskan att se till att C-socker som avsatts på den inre marknaden jämställs med socker som importeras från tredjeland.

27 Förstainstansrätten drog i punkt 47 i den överklagade domen slutsatsen att den avgift som ålagts klaganden inte utgör en import- eller exporttull, i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, och att kommissionen därför inte har åsidosatt denna bestämmelse genom att förklara att det inte var möjligt att bevilja ansökan om eftergift.

28 Klaganden hävdade i första hand att även om den avgift som ålagts denne inte utgör en import- eller exporttull, i den mening som avses i förordning nr 1430/79, borde kommissionen ändå ha tagit ställning till begäran om eftergift enligt artikel 13 i

samma förordning. Denna artikel innehåller enligt klaganden en allmän billighetsklausul, och kommissionen åsidosatte genom att bara förklara att begäran inte kunde upptas till sakprövning billighetsprincipen och likabehandlingsprincpen. Klaganden hävdade i andra hand att för det fall artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte är tillämplig, borde kommissionen ha prövat begäran om eftergift utan hänsyn till denna förordning, varför kommissionen åsidosatt billighetsprincipen, likabehandlingsprincipen och rättssäkerhetsprincipen genom att nöja sig med att förklara att begäran inte kunde upptas till sakprövning.

29 I punkterna 57 och 58 i den överklagade domen avfärdade förstainstansrätten argumentet om billighet. Förstainstansrätten ansåg att billighetsprincipen endast medger undantag från tillämpningen av gemenskapsbestämmelser i föreskrivna fall eller om föreskrifterna skulle bli ogiltigförklarade och anmärkte att en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 13 i förordning nr 1430/79, varefter den konstaterade att det i bestämmelserna om den gemensamma organisationen av marknaden för socker föreskrivs att en sådan avgift inte skall tas ut i sådana situationer som av de nationella myndigheterna betraktas som force majeure och drog slutsatsen att billighetshänsyn inte kan rättfärdiga att möjligheterna till avvikelse från skyldigheten att ta ut avgiften i fråga utvidgas till att även omfatta andra fall än force majeure.

30 I punkterna 59 och 61 i samma dom avfärdade förstainstansrätten ett argument om att billighetsprincipen åsidosatts. Förstainstansrätten ansåg i huvudsak att en C-sockerproducent i vilket fall som helst inte kan jämställas med en ekonomisk aktör som är skyldig att betala import- eller exporttull.

31 I punkterna 62 och 63 i nämnda dom avfärdade förstainstansrätten argumentet om att rättssäkerhetsprincipen hade åsidosatts. Förstainstansrätten ansåg i huvudsak att denna princip hade iakttagits i det aktuella fallet, eftersom skyldigheterna för den person som skall betala den avgift som föreskrivs i artikel 3 i förordning nr 2670/81 följer av en klart definierad rättslig situation, vilket gör det möjligt för en ekonomisk aktör att få kännedom om de skyldigheter som hans verksamhet är förenad med.

Överklagandet

32 I överklagandet, till stöd för vilket fyra grunder åberopats, har klaganden yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

— i första hand ogiltigförklara det omtvistade beslutet eller, i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna vad avser förfarandet i förstainstansrätten och överklagandet.

33 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— i första hand, förklara att talan inte kan upptas till sakprövning, vad gäller den andra och den fjärde grunden och att i övrig ogilla överklagandet,

— i andra hand, ogilla överklagandet i dess helhet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Den första grunden

Parternas argument

34 Klaganden har i sin första grund gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 36–38 i den överklagade domen anse att en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 inte "formellt sett" är en jordbruksavgift vid import eller export, i den mening som avses i artikel 1.2 a och b i förordning nr 1430/79.

35 Klaganden anser att förstainstansrättens påstående i punkt 38 i den överklagade domen att den avgift som denne avkrävs inte kan "betraktas som en jordbruksavgift vid import eller export" visar att förstainstansrätten har gjort en strikt tolkning av begreppet jordbruksavgift. Enligt klaganden hade det varit möjligt och önskvärt att göra en mindre strikt tolkning, eftersom denne avkrävs nämnda avgift på grund av att vissa partier C-socker inte har exporterats.

36 Klaganden har tillagt att förstainstansrätten har brustit i sin motiveringsskyldighet genom att inte ange varför en mindre strikt tolkning inte var lämplig.

37 Kommissionen har svarat att förstainstansrätten gjorde helt rätt när denna med fullödig motivering förklarade varför en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 inte formellt sett kan betraktas som en jordbruksavgift vid import eller export, i den mening som avses i artikel 1.2 a och b i förordning nr 1430/79. Kommissionen bestrider att förstainstansrätten har gjort en strikt tolkning av begreppet jordbruksavgift vid import eller export.

Domstolens bedömning

38 Domstolen anmärker dels att klaganden inte ifrågasätter förstainstansrättens analys att en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 inte utgör en import- eller exporttull eller en avgift med motsvarande verkan.

39 Domstolen anmärker dels att förstainstansrätten hade helt rätt när den i punkt 38 i den överklagade domen angav att jordbruksavgifter vid import eller export och andra avgifter vid import eller export som avses i artikel 1.2 a och b i förordning nr 1430/79 tas ut på grund av att jordbruksprodukter eller vissa varor som tillverkats genom bearbetning av jordbruksprodukter passerar gemenskapens yttre gränser.

40 Förstainstansrätten har härigenom inte gjort en strikt tolkning av begreppet jordbruksavgifter vid import eller export, utan endast identifierat vad som utgör grund för att ta ut sådana avgifter.

41 En avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 tas emellertid inte ut på grund av att ett parti C-socker passerar gemenskapens yttre gränser utan tvärtom på grund av att detta parti inte har exporterats från gemenskapen eller på grund av att exporten inte har skett i enlighet med de villkor och tidsfrister som fastställts i förordning nr 2670/81. Förstainstansrätten hade helt rätt när den i punkt 37 i den överklagade domen anmärkte att den avgörande faktorn för att denna avgift tas ut är avsaknaden av bevis, vid det datum som fastställts för detta ändamål, på export av en kvantitet C-socker inom den tidsfrist som krävs.

42 Det framstår således som om förstainstansrätten, trots att den har använt sig av uttrycket "formellt sett" i punkt 36 i den överklagade domen, inte nöjde sig med att göra en formell bedömning, utan även analyserade vad jordbruksavgifter respektive den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 är av för natur.

43 Förstainstansrätten har således inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning eller åsidosatt sin motiveringsskyldighet genom att i denna punkt i den överklagade domen anse att den avgift som klaganden avkrävs inte motsvarar någon av de tre kategorier som uppräknas i artikel 1.2 a och b i förordning nr 1430/79.

44 Talan kan inte bifallas med stöd av den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

45 Klaganden har i sin andra grund hävdat att även om man antar att en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 "formellt sett" inte omfattas av begreppet import- eller exporttull, i den mening som avses i artikel 1.2 a och b i förordning nr 1430/79, har förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 40–46 i den överklagade domen, avfärda dennes argument, som sammanfattats i punkt 25 ovan, om att en sådan avgift ändå borde behandlas som en importtull, i den mening som avses i artikel 13 i sistnämnda förordning.

46 Förstainstansrätten har för det första felaktigt förbisett det faktum att en avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81, vilket i enlighet med tionde skälet i grundförordningen syftar till att återupprätta den obalans på marknaden som har uppstått genom att C-socker inte har exporterats, har samma syfte att skydda den inre marknaden, att stabilisera marknaderna och att säkerställa avsättningen som en tull, och den bör därför behandlas på samma sätt.

47 För det andra framgår det av tredje skälet i kommissionens förordning (EEG) nr 2645/70 av den 28 december 1970 om tillämpningsföreskrifter avseende det socker som producerats utöver maximikvoten (EGT L 283, s. 48) och av tredje skälet i förordning nr 2670/81, som har ersatt den tidigare förordningen, att gemenskapslagstiftaren har ansett det "oundgängligt" att jämställa C-socker som inte har exporterats med socker som importeras från tredjeland och att i detta syfte fastställa den avgift som skall betalas för C-socker som har avsatts på den inre marknaden till den högsta avgift som tillämpats vad gäller importavgiften för socker under en period som omfattar det regleringsår under vilket sockret i fråga har producerats samt de nästföljande sex månaderna jämte en fast avgift som bestämts på grundval av omkostnader för avsättning av socker som har importerats från tredjeland.

48 Klaganden drar av detta slutsatsen att lagstiftaren, tvärtemot vad förstainstansrätten har ansett i punkterna 45 och 46 i den överklagade domen, har beaktat avgiften vid import av socker från tredjeland inte bara i syfte att fastställa den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81, utan även i syfte att jämställa dem som producerar C-socker med dem som importerar socker från tredjeland. För att dessa aktörer skall kunna jämställas måste emellertid gemenskapens tullagstiftning, däribland artikel 13 i förordning nr 1430/79, tillämpas när denna avgift tas ut.

49 Kommissionen har i första hand yrkat att domstolen inte skall beakta den andra överklagandegrunden, eftersom denna endast innebär en upprepning av argument som redan har framförts vid förstainstansrätten och som denna har förkastat.

50 Kommissionen har i andra hand yrkat att domstolen skall förklara att denna grund saknar stöd.

51 Kommissionen konstaterar för det första att förstainstansrätten i punkterna 44 och 45 i den överklagade domen har förklarat vad som är det särskilda syftet med den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81. En sådan avgift har huvudsakligen "en avskräckande verkan och har som syfte att säkerställa att förbudet att avsätta C-socker på den inre marknaden iakttas". Förstainstansrätten gjorde alltså rätt när den konstaterade att detta syfte skiljer sig från syftet med importavgifter och exportbidrag inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker, vilken förstainstansrätten har definierat i punkterna 42 och 43 i nämnda dom.

52 Förstainstansrätten hade dessutom laglig grund för att i punkterna 44–46 i den överklagade domen anse att den beräkningsmetod som gäller för den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 inte gör att denna skall anses vara en tull.

53 Klaganden har till stöd för sin motsatta slutsats bara hänvisat till ett skäl som saknar bindande verkan och som denne dessutom har missförstått innebörden av, eftersom det av skälet framgår att hänvisningen till importavgiften för socker från tredjeland endast avser hur nämnda avgift skall beräknas.

Domstolens bedömning

54 Enligt artiklarna 225 EG, 58 första stycket i domstolens stadga och 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler skall det i ett överklagande klart anges på vilka punkter domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som åberopas till stöd för yrkandet om upphävande. Ett överklagande som inte innehåller något argument

som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen och som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, uppfyller inte detta krav (se, exempelvis, dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 34 och 35, och av den 7 juli 2005 i mål C-208/03 P, Le Pen mot parlamentet, REG 2005, s. I-6051, punkt 39).

55 När en klagande har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten kan däremot de rättsfrågor som prövades av förstainstansrätten på nytt tas upp till diskussion i överklagandeförfarandet. Om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid förstainstansrätten, skulle nämnda förfarande förlora en del av sin betydelse (se, bland annat, dom av den 6 mars 2003 i mål C-41/00 P, Interporc mot kommissionen, REG 2003, s. I-2125, punkt 17, och domen i det ovannämnda målet Le Pen mot parlamentet, punkt 40).

56 Syftet med den andra grunden för överklagandet är emellertid just att ifrågasätta förstainstansrättens tolkning av förordning nr 1430/79, vilken gjorde att förstainstansrätten avfärdade den första grunden vid sin prövning. Denna grund för överklagandet kan således upptas till sakprövning.

57 Klaganden har i huvudsak gjort gällande att gemenskapslagstiftaren önskade att de som tillverkar C-socker skall jämställas med dem som importerar socker från tredjeland, varför de förra skall omfattas av samma system som de senare, inbegripet möjligheten att av billighetsskäl beviljas eftergift eller återbetalning enligt artikel 13 i förordning nr 1430/79.

58 Domstolen vill härvid för det första anmärka att den gemensamma organisationen av marknaden för socker i huvudsak grundar sig på en prisreglering (där det bland

annat fastställs riktpriser och interventionspriser), en ordning för handel med tredjeland (i vilken det bland annat ingår uppbörd av en importavgift på varor från tredjeland) och ett system med kvoter (där produktionskvoter tilldelas och det fastställs hur socker utöver kvoterna skall behandlas).

59 Dessa åtgärder har alla till slutligt syfte att stabilisera gemenskapsmarknaden för socker och därmed bibehålla nödvändiga garantier vad gäller sysselsättning och levnadsstandard för gemenskapsproducenterna och att säkerställa att samtliga konsumenter har tillgång till socker.

60 De omedelbara syftena är dock helt väsenskilda. Det framgår av femte skälet till grundförordningen att systemet för handel med tredjeland syftar till att undvika att prissvängningar på världsmarknaden påverkar de priser som gäller för socker inom gemenskapen.

61 Så är inte fallet med kvotsystemet. Domstolen vill härvid understryka att detta syfte, tvärtemot vad klaganden har hävdat, inte anges i tionde skälet till grundförordningen, vilket skäl i stället förklarar varför åtgärderna i artikel 22 i nämnda förordning är nödvändiga.

62 Såsom förstainstansrätten med rätta har anmärkt i punkterna 43 och 44 i den överklagade domen är produktionskvoterna enligt ordalydelsen i femtonde skälet till grundförordningen ett medel för att garantera producenterna gemenskapspriser och avsättning för sin produktion. Dessutom skall det anmärkas att vad gäller just den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81, har denna bestämmelse i huvudsak ett avskräckande syfte, nämligen att se till att förbudet mot att C-socker — som ingår i produktion som överstiger kvoterna — avsätts på den inre marknaden respekteras.

63 Förstainstansrätten hade således helt rätt när den i punkterna 41–44 i den överklagade domen konstaterade att importavgifter på socker från tredjeland och den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 för C-socker som avsätts på den inre marknaden inte har samma syfte.

64 För det andra följer det varken av tredje skälet i förordning nr 2645/70 eller av tredje skälet i förordning nr 2670/81 — vilka i huvudsak har samma lydelse — att gemenskapslagstiftaren har önskat att den som importerar socker från tredjeland skall jämställas med den som producerar C-socker som avsätts på den inre marknaden.

65 Det framgår nämligen tydligt av dessa skäl och av artikel 3 i förordning nr 2670/81 att hänvisningen till socker som importeras från tredjeland endast rör hur den avgift som föreskrivs i nämnda artikel skall beräknas. Denna bestämmelse kan de facto inte uppfylla sitt omedelbara syfte att säkerställa att förbudet mot att C-socker avsätts på den inre marknaden respekteras, om det är mer lönande att förvärva C-socker på den inre marknaden än att importera socker från tredjeland. I nämnda skäl och nämnda artikel anspelas det däremot aldrig på situationen för den som importerar socker respektive producerar C-socker.

66 Omständigheten att avgiften på import av socker från tredjeland fungerar som utgångspunkt för beräkningen av den avgift som uppbärs enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 kan inte rättfärdiga att dessa jämställs, eftersom beräkningsmetodens syfte är att säkerställa att nämnda avgift förblir avskräckande, såsom domstolen redan har understrukit i föregående punkt.

67 Det följer således varken av syftet med avgiften som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 eller det sätt på vilket denna beräknas och hur denna uppbärs, såsom bestämts i tredje skälet i förordningarna nr 2645/70 och nr 2670/81 och i nämnda artikel 3, att gemenskapslagstiftaren har önskat jämställa den som tillverkar C-socker som avsätts på den inre marknaden med en sockerimportör.

68 Domstolen anser därför att förstainstansrätten inte har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att förklara att klaganden saknade lagligt stöd för att begära eftergift för avgiften med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79. Domstolen avfärdar därför den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

69 Klaganden har i den tredje grundens första del påstått att förstainstansrätten i sin prövning av den andra grunden i det målet har avvikit från tvisteföremålet, såsom detta hade definierats i ansökan.

70 Klaganden har förklarat att den i denna grund endast gjorde gällande att kommissionen hade åsidosatt likabehandlings- och billighetsprincipen genom att i det omtvistade beslutet förklara att begäran om eftergift inte kunde prövas enligt förordning nr 1430/79. Klaganden hade däremot inte begärt att förstainstansrätten skulle pröva huruvida förordning nr 2670/81 är giltig.

71 Enligt klaganden prövade förstainstansrätten i punkterna 58–62 i den överklagade domen implicit huruvida nämnda förordning är giltig med hänsyn till allmänna rättsprinciper. Förstainstansrätten frångick härigenom tvisteföremålet, såsom detta har definierats genom klagandens skrivelser, och åsidosatte därmed den grundläggande processrättsliga principen att tvisteföremålet bestäms i ansökan.

72 Klaganden har i tredje grundens andra del gjort gällande att förstainstansrätten har underlåtit att ta ställning till den tredje grunden i sitt mål. I denna grund hävdade klaganden att kommissionen, för det fall artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte är tillämplig, hade varit tvungen att ta ställning till begäran om eftergift utan hänsyn till denna förordning enligt billighetsprincipen, likabehandlingsprincipen och rättssäkerhetsprincipen.

73 Vad avser den tredje överklagandegrundens första del har kommissionen gjort gällande att det på intet sätt framgår av punkterna 58–62 i den överklagade domen att förstainstansrätten har prövat huruvida förordning nr 2670/81 är giltig.

74 Vad avser överklagandegrundens andra del har kommissionen understrukit att förstainstansrätten har prövat klagandens invändningar som denne betecknar som den andra och den tredje grunden i målet vid förstainstansrätten tillsammans i punkterna 57–62 i den överklagade domen, där dessa kallas för den andra grunden.

Domstolens bedömning

75 Den tredje grunden för överklagandet bygger på en felaktig läsning av den överklagade domen.

76 Vad avser den andra delen av denna grund räcker det att konstatera att förstainstansrätten har sett de invändningar som klaganden betecknar som den andra och den tredje grunden i målet vid förstainstansrätten som två delar av samma grund, vilken förstainstansrätten har betecknat som den andra grunden i nämnda mål, varvid den ena delgrunden är en förstahandsgrund och den andra delgrunden en andrahandsgrund, vilka förstainstansrätten har prövat tillsammans i punkterna 56–63 i den överklagade domen.

77 Förstainstansrätten har således tagit ställning till de invändningar som klaganden betecknar som den tredje grunden vid förstainstansrätten.

78 Domstolen vill, vad avser den tredje överklagandegrundens första del, anmärka att klaganden i den andra delen, vilken har anförts i andra hand, av den andra grunden vid förstainstansrätten, vilken har sammanfattats i punkt 53 i den överklagade domen, har gjort gällande att om artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte är tillämplig, är kommissionen skyldig att pröva begäran om eftergift utan hänsyn till denna förordning enligt billighetsprincipen, likabehandlingsprincipen och rättssäkerhetsprincipen. Klaganden har i denna delgrund bland annat hävdat att artikel 3 i förordning nr 2670/81 måste tolkas och tillämpas i enlighet med allmänna rättsprinciper.

79 Förstainstansrätten förklarade först att förordning nr 2670/81, förutom i fall av force majeure, inte föreskriver någon möjlighet till eftergift eller återbetalning av en avgift som föreskrivs i artikel 3, varefter den som svar på ovannämnda argument med rätta prövade huruvida avsaknaden av sådan möjlighet utgör ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen och rättssäkerhetsprincipen samt en så kallad billighetsprincip, som klaganden hade åberopat.

80 Förstainstansrätten svarade därigenom på klagandens argument, utan att gå utanför det tvisteföremål denna hade att ta ställning till.

81 Överklagandet kan följaktligen inte bifallas med stöd av den tredje grunden.

Den fjärde grunden

Parternas argument

82 Klaganden har i sin fjärde grund, i sista hand, gjort gällande att för det fall övriga överklagandegrunder förkastas, har förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte bifalla dess talan vid förstainstansrätten med stöd av dess grund rörande billighetsprincipen, likabehandlingsprincipen och rättssäkerhetsprincipen.

83 Enligt sökanden är för det första förstainstansrättens påstående i punkt 60 i den överklagade domen, att en C-sockerproducent inte kan jämställas med en ekonomisk aktör som är skyldig att betala import- eller exporttull, felaktigt.

84 Det framgår nämligen å ena sidan av tredje skälet i förordning nr 2670/81 och artiklarna 26 i grundförordningen och 3 i förordning nr 2670/81 att om export av C-socker inte har styrkts inom föreskriven frist skall sockret räknas som en vara som importerats från tredjeland. Å andra sidan ingår såväl importtull på varor från dessa länder som den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 i gemenskapens egna medel och de får denna egenskap vid import från nämnda länder.

85 Klagandens situation liknar för det andra i hög grad den som gällde för bolaget De Haan Beheer BV, vilken var föremål för dom av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan (REG 1999, s. I-5003), i vilken domstolen ansåg att ett företag som befinner sig i De Haan Beheer BV:s situation kan åberopa artikel 13 i förordning nr 1430/79 för att få tulleftergift.

86 Om förstainstansrätten hade gjort det den borde, nämligen undersökt huruvida skillnaden i behandling vad avser ett företag som De Haan Beheer BV, å ena sidan, och klaganden, å andra sidan, strider mot billighetsprincipen, är diskriminerande och strider mot rättssäkerhetsprincipen hade denna kunnat konstatera att just så är fallet.

87 Förstainstansrätten bortsåg för det tredje med orätt från att klaganden inte har behandlats som andra producenter av C-socker. De senare kan enligt artiklarna 26 och 27 i grundförordningen välja mellan att antingen exportera C-sockret eller helt eller delvis överföra det till ett annat regleringsår. Klaganden hade inte detta val på grund av att denne inte hade informerats om bedrägerierna.

88 Klaganden har vad gäller sistnämnda argument gjort gällande att denne redan har åberopat detta åsidosättande av likabehandlingsprincipen vid förstainstansrätten. Detta argument utgör alltså inte en ny grund som inte får upptas till sakprövning, utan utgör ett nytt argument som framförs inom ramen för en grund som redan har anförts.

89 Kommissionen har i första hand gjort gällande att den fjärde grunden inte kan upptas till sakprövning.

90 Argumentet att klaganden inte har behandlats som andra producenter av C-socker är en ny grund som förstainstansrätten inte har kunnat ta ställning till och som inte kan upptas till sakprövning i enlighet med artikel 118 jämförd med artikel 42.2 i domstolens rättegångsregler.

91 Den fjärde grunden innebär dessutom bara en upprepning av samma argument som redan har anförts i förstainstansrätten och den uppfyller således inte motiveringskravet i artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler.

92 Kommissionen har i andra hand yrkat att denna grund saknar stöd.

93 Förstainstansrätten hade nämligen enligt kommissionen rätt när den i punkterna 44–46 respektive punkterna 60 och 61 i den överklagade domen ansåg att C-socker som inte har exporterats och socker som har importerats från tredjeland, respektive en producent av C-socker och en ekonomisk aktör som är skyldig att betala import- eller exporttull inte kan jämställas när gemenskapsrätten skall tillämpas på dem. Det är därför som förstainstansrätten inte har tagit närmare ställning till klagandens argument hämtat från domen i det ovannämnda målet De Haan.

94 Klagandens argument visar inte att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten genom att anse att likabehandlingsprincipen, rättssäkerhetsprincipen och den så kallade billighetsprincipen inte utgjorde hinder för att kommissionen skulle kunna avvisa begäran om tulleftergift.

Domstolens bedömning

— Upptagande till sakprövning

95 Den fjärde grunden kan inte upptas till sakprövning i den del den handlar om att förstainstansrätten skulle ha åsidosatt likabehandlingsprincipen genom att förbise att klaganden inte har behandlats som andra producenter av C-socker.

96 Av fast rättspraxis framgår nämligen att om en part tillåts att vid domstolen för första gången åberopa en ny grund som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, innebär detta att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i samband med ett överklagande, kan anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är inom ramen för ett överklagande endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder som har behandlats vid förstainstansrätten (se, bland annat, dom av den 11 november 2004 i de förenade målen C-186/02 P och C-188/02 P, Ramondín m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-10653, punkt 60).

97 Även om klaganden i förstainstansrätten gjorde gällande att det omtvistade beslutet strider mot likabehandlingsprincipen så rör detta påstående bara en jämförelse med personer som importerar socker från tredjeland, vilka klaganden hävdar att denne kan jämställas med.

98 Förstainstansrätten saknade därför anledning att undersöka huruvida klaganden har diskriminerats i förhållande till andra producenter av C-socker genom att det inte går att bevilja denne eftergift eller återbetalning av avgiften.

99 Den fjärde grunden för överklagandet, vilken i huvudsak syftar till att ifrågasätta förstainstansrättens tolkning av likabehandlingsprincipen, vilken ledde till att denna avfärdade den andra grunden i sitt mål, kan i övrigt inte upptas till sakprövning av de skäl som angivits i punkterna 54 och 55 ovan.

— Sakprövning

100 Förstainstansrätten har för det första inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 60 i den överklagade domen konstatera att en C-sockerproducent inte kan jämställas med en ekonomisk aktör som är skyldig att betala import- eller exporttull.

101 Klagandens argument rörande tredje skälet och artikel 3 i förordning nr 2670/81 har redan avfärdats i domstolens prövning av den andra överklagandegrunden. Vad gäller artikel 26 i grundförordningen, anmärker domstolen att man i denna artikels ordalydelse inte kan finna några tecken på att gemenskapslagstiftaren har önskat jämställa C-socker som avsätts på den inre marknaden med varor som importeras från tredjeland, utan i denna artikel anges bara att det är förbjudet att avsätta C-socker på den inre marknaden.

102 Domstolen anser att argumentet att både importtull och den avgift som skall betalas enligt artikel 3 i förordning nr 2670/81 ingår i gemenskapens egna medel inte kan utgöra grund för att anse att producenter av C-socker kan jämställas med importörer av socker från tredjeland. Gemenskapens egna medel består nämligen av intäkter av mycket olika slag, som har sin grund i mycket olika system (se, exempelvis, intäkterna från mervärdesskatt).

103 Förstainstansrätten har dessutom genom att konstatera att en C-sockerproducent — som klaganden — och en ekonomisk aktör som är skyldig att betala import- eller exporttull — som bolaget De Haan Beheer BV i det ovannämnda målet De Haan — inte kan jämställas gett en fullödig motivering av varför den avfärdade de argument som sökanden i målet vid förstainstansrätten ansåg sig kunna hämta från domen i nämnda mål.

104 Den fjärde överklagandegrunden kan således delvis inte upptas till sakprövning och kan delvis inte utgöra stöd för bifall.

105 Eftersom inte någon av de grunder som klaganden har åberopat kan godtas, skall överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

106 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma rättegångsregler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall harmoniseringsbyråns yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Koninklijke Coöperatie Cosun UA skall ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter